

Bevezető

A Filmszem alapvető törekvése, hogy olyan területeket mutasson be, amelyek ritkán, vagy egyáltalán nem fordulnak elő a magyar nyelvű filmes folyóiratok lapjain. Így esett választásunk ismét egy olyan témakörre, melyről még bőven lenne mit írni.

A németországi török diaszpóra, a németországi török filmrendezők, egyáltalán a németországi török bevándorlók kérdése nem újkeletű téma, viszont újra és újra előkerül, újabb és újabb filmek születnek, melyekben már más nézőpontból, más generációk szemlélete szerint fogalmazódnak meg kérdések és válaszok.

Az első tanulmányban **Turnacker Katalin** egy átfogó képet ad olvasóinknak a német-török film helyéről és szerepéről az ezredforduló német film-történetében.

Számunk második tanulmánya mintegy folytatja ezt a felvezetést és a török-német filmes hullám második generációjának egyik meghatározó alakja, Thomas Arslan Berlin-trilógiájának első darabját vizsgálja **Bátori Anna** a posztkolonialista, transzmigráns és akcentus-film elméletek fényében.

A német-török filmes kérdéstől szándékosan haladtunk a kortárs török film felé, így lapszámunk másik két írása már erről a területről tudósít. **Rudolf Dániel** két török filmet mutat be írásában, melyek remekül reprezentálják a Kelet/Nyugat dichotómiát. Abdullah Oguz és Miraz Bezar filmjei mindenképpen figyelemre méltóak, és nem csak a „két világ közöttségük” miatt. Végül **Murai Gábor** ad egy lírai összefoglalást Semih Kaplanoglu trilógiájáról, annak metaforikus értelmezhetőségéről.

Nem titkolt tervünk, hogy ezt a folyamatot, ezt a kelet felé haladást hamarosan egy következő lapszámunkban folytatjuk, ahol a kortárs török film-művészet kiemelkedő, azonban még sem eléggé ismert rendezőit mutatjuk be.

a szerkesztőség